

FELNŐTT KATEKÉZIS:

Kató Csaba diakónus: Úrjövét a Szentmisében

Kató Csaba már volt nálunk, most is szívesen vállalta sok teendője közepette kis közösségünk oktatását. Felszentelt diakónusként a liturgia szerelmese, mindig szeretettel beszél az Isten számára bemutatott áldozatról.

A Szentmise találkozás az Úrral. Biztosra vehetem, hogy ott van, vár rám. Ez a szentség biztonsága. Illik nekem is időben odaérnem. Nem minden mozzanatról beszélünk, mivel erre sajnos nincs idő.

A **bevonulás rákészít a Szentmisére**. A Szentírás fej fölé emelése jelzi, hogy Isten szava hatalmasabb az embernél. Az Ő gondolatai magasabbak a mi gondolatainknál - Urunkkal és Teremtőnkkel találkozunk. Erre kell szívünket felkészítenünk. A liturgiát Krisztus vezeti, aki a pap személyében jön közénk.

A **kezdő ének ráhangol az ünnepre**, az ünnep témájára, Istenre és a közösségre, akinek részeként, azzal közösségben találkozok vele. A liturgia a nép közös műve, amelyben Istennel találkozik.

Az **oltár** minden Szentmisén az univerzum középpontjává válik. Az oltárcsókban a pap Krisztusnak ad csókot, Őt köszönti. Engedjük, hogy a **liturgia gesztusai** hassanak ránk. A találkozás akkor tud létrejönni Istennel, ha a liturgiában szereplő szimbólumok számomra jelentéssel bírnak. Ha van személyes élményem, akkor a szimbólum élővé válik számomra és segít Isten megtapasztalásában. Ha rákészülünk egy találkozásra, elkezdhetünk **egymásra hangolódni**. Ez nagyon fontos momentum: ha nem sikerül, nem tudunk kapcsolatba lépni. Keresni kell Istennel a kapcsolatot, hogy létrejöhessen vele a találkozás. A legerősebb kapcsolat a **kereszt**, ami a liturgia legerősebb kapcsolódási pontja. Isten az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében hív magához. Ezt a jelet öltjük magunkra, amikor tékozló fiúként hazatérünk Atyánk házába.

Keresztvetéskor gondoljuk a keresztségünkre, amely által Krisztus testébe kapcsolódunk. Isten saját szentháromságos életébe merítkeztünk, a vele való közösségbe nyertünk beavatást. Ez az identitásom: tudom, ki vagyok, Isten mit művelt velem, miért lehetek én itt, miért van a helyem itt, Isten népében.

A **köszöntésben Isten örül nekünk, üdvözöl a Szentmisén**. Várt minket. Isten irántunk való szeretete kötelez minket a Szentmisén való részvételre. Nem tehetjük, hogy várakoztatjuk, elhagyjuk Őt. Emellett a feltétlen, odaadó szeretet mellett nem mehetünk el szó nélkül.

A **bűnbánat** nem büntudatot ébreszt, hanem éppen megszabadít a büntudattól. *Szabaddá tesz* az Istennel való kapcsolatra. Nem engedi, hogy a bűn eltávolítson Tőle. Embertársainkkal is akkor tudunk felhőtlen kapcsolatban lenni, ha nézeteltérésünket mindjárt a találkozás elején tisztázzuk. Tudunk bocsánatot kérni, vagy megbocsátani. Egészen más az együttlét öröme, mint ha kínosan feszengve mesterkéltén kerülgetjük egymást. A bűn megkötöz: nem vagyok szabad a szeretetre.

A Szentmise **feltételezi** a hitet, élő kapcsolatot Istennel, rendszeres lelkiismeret vizsgálatot - nem ott kell ezt megtartani a bűnbánati részben, valamint azt a tudatot, hogy rászorulok Isten irgalmára.

Isten megbocsátó irgalmáért a **Dicsőségben adunk hálát**. Fel tudjuk-e fogni valójában, átérezzük-e, hogy Isten mekkora ajándékot ad, amikor irgalmából megbocsátja a tőle elválasztó vétkeinket? A protestáns tanítás szerint Isten csak „hátunk mögé dobja” bűneinket, de azok megmaradnak. A katolikus tanítás szerint Isten valóban megbocsát. Bűneink nem kötnek magukhoz, meg tudunk szabadulni tőlük valóságosan. Bűneimről felelhetem tekintetemet Istenhez, akitől valóban megkapom a gyógyulást. Krisztus meghalt érttem a kereszten, hogy ezt megkaphassam. Fel tudom-e fogni Isten irántam való végtelen szeretetét?

A **könyörgésben** (kollekta - összegyűjtés) együtt, mint Isten népe fordulunk Mennyi Atyánk felé. Kéréseinket együtt tesszük a pap kezébe, aki ezeket Isten színe elé tárja. Ebben fogalmazódik meg az ünnep témája is. Ha ráhangolódtunk Istenre, elkezdődhet egy valódi beszélgetés. Nem passzívan hallgatjuk Isten szavát, hanem Ő is meghallgat minket. Kíváncsi ránk.

Az olvasmány, a szentlecke és az evangélium a **Szentírás szava**, Isten szava. Célja, hogy tápláljon, éltesen minket. A Szentírásban annyit találunk, amennyit keresünk benne. Ha az istenit és csodálatosat, akkor azt. Ha a bölcsességet, akkor azt. Ha semmit, akkor azt. Az olvasmány és a szentlecke rávezet az evangéliumra.

A **zsoltárban** Istennek az Ő szavaival válaszolunk. Tehát a kimondott szóhoz, Isten szavához igazodjon a szívünk. Nevel, tanít arra, hogyan szólítsuk meg Istent. Az ember képtelen magától imádkozni. Az ima kegyelem és tanulni kell. Ha nem fejlődik imaéletem, nem lesz élő kapcsolat Istennel. Megmaradok egy gyermek szintjén, így istenkapcsolatom kimerül pl. egy egyszerű esti imában. Nem tudom megszólítani Istent. Pedig Ő azt várja, hogy mindent elé merjünk tárni: örömünket, bánatunkat, még haragunkat is. Vele szemben is. Hogy rendezhessük kapcsolatunkat. A ki nem mondott szó megakadályoz a vele való őszinte és nyílt kapcsolatban.

Az egyházatyák szerint **Isten két asztalt terít** nekünk a liturgiában: az IGE és az EUCHARISZTIA asztalát.

Az **alleluja ujjongás Istennek**. Ülve ujjongani legalább is nehéz. Tiszteletünk és nyitottságunk jele, ha felállva várjuk Krisztus érkezését.

Sajnos, az előadást nem tudtam végig kidolgozni, még sok értékes gondolat hangzott el. Kérem, hogy akit érdekel, hallgassa meg a plébánia honlapján pár nap múlva. (www.ujpestkertvaros.hu)

Horváthné Kati

MEGHÍVÓ

Örömmel tájékoztatjuk a kedves Híveket,
hogy templomunkban a plébániai

FELNŐTT KATEKÉZIS

következő előadásának időpontja:

4. előadás: december 17. péntek 18 óra

előadó: **Dr. Jelenits István atya**

téma: „Isten, ember, világ”, avagy az
**Ószövetség teremtéstörténetének
egyházi értelmezése**

Helyszín: 1046 Bp. Rákóczi tér 4-8./ hittanterem

Reméljük, hogy a továbbiakban is megtisztelnek jelenlétükkel, **minden érdeklődőt szeretettel várunk !**

Pályi László plébános és a szervezők